

Nočni prizor.

*Brez sna, upehan in bolan
počitka iščem si zaman,
že pozna nočna ura bije,
v prirodo polna luna sije.*

*Kar vrata v sobo se odpro,
duhov se truma zgrne v njo:
prijatelji nekdanji dragi,
družabniki mi zvesti, blagi . . .*

*A umes so mi roditelji,
preljubi mi učitelji,
tu bratje so in žena moja
iz kraja večnega pokoja.*

*Krog postelje se razvrste,
sočutno gledajo namé,
oči jim zdaj se orosijo,
ko mi na srce govorijo :*

*„Povej, kaj delaš tukaj ti,
trpljenja tebi konca ni?
Odkar si se rodil, pač vedno
imel si tu življenje bedno!*

*Mi šli smo . . . ti si osamel,
zdaj ni ga, ki bi te umel,
in duše nimaš več sorodne,
ki udarce lajša ti usodne!*

*Le pojdi z nami v boljši svet,
saj tam boš radostno sprejet,
v deželi tam pomladi večne
imel boš z nami čase srečne!*

*Ne doumeš in ti ne veš,
kaj tam pričakovati smeš:
sladkosti tam vzkipeva kupa
človeku, ki v Boga zaupa!*

*Tam zopet zdrav boš, mlad, vesel,
tam vneto sviral boš in pel,
kjer svita neugasna zora,
Boga častil boš brez odmora! —*

*Vabila čujem bajni glas,
iz sužnosti nudeč mi spas,
objame mir srce mi bolno,
v govornike zrem upapolno.*

*Roke iztegnem proti njim. —
„Saj grem, saj grem!“ odgovorim,
„srčno pozdravljeni bodite
in me takoj s seboj vzemite!“*

*A zdaj prizor se razgubi,
prikazen v megli se sprši,
iz prsi se mi zdih izvije,
v zvoniku pozna ura bije . . .*

Janko Leban.

